

Dr. Kolláth György

Kezdjük földrajzzal. A kétezer éve elpusztult Pompeiben egyetlen utca volt görbe: a reklám címén farkasüvöltést produkáló prostituáltaké (luparane). A „szakma” k-betűvel kezdődő, vulgáris nevét e görbe utcáról szokás származtatni. Egy reggeli tv-műsorban, majd egy interjúban az esélyegyenlőségi miniszter tudálékosan parentálta el egyszer s mindenkorra a prostituáltak jogát és törekvéseit. A miniszter-asszony a prostituáltaknak

csupán 5 perces audienciára adott módot, hogy saját maga még időben eljusson a roma-delegációval a római, pápai audienciára. Egy másik tv-műsorban két pártpolitikus fennhéjázóan vitázott a forró iparról. Úgy, mintha az Északi és a Déli sarok feleselne egymásnak. A szélső(séges) pólusok között a teljes „Föld”, maga a való világ számukra nemigen létezett.

Lekezelő közbeszéd folyik másokról, azok feje felett. Üdítő kivétel kevés akad. Ilyen Takács Albert ombudsman-helyettes /neves alkotmányjogász/ józan jelzése, rende(zés)t igénylő ajánlása, továbbá a Helsinki Bizottság kiállása: közelebből Dr. Kárpáti József szava és tette a prostituáltak érdekei, emberi jogai védelmében. Itthon az ádáz vitában még leginkább a prostituáltak képviselik – többnyire őszintén, hihetően sőt konstruktíven - a jogállam és az életszerűség érveit. Sokak alapállása viszont: használni nem tudnak, hát ártnak egy kicsit. Régi kiszólás volt: k...ák vére folyják patakokban! Ezen a színvonalon nincsen értelmes párbeszéd.

Próbáljunk meg egy másféle megközelítést. Pár ezer éve a felvilágosult állam, ha valamit nem szeret, de eltiporni nem tud, hát megszervez: keretek közé szorít, ekként tart féken és kordában. Iskola-példa a szex-ipar, mely komoly ember, felelős döntéshozó számára nem a szeretem-utálom dilemmáját veti fel, hanem üres moralizálástól mentes rendeznivaló. Van, akinek a „Love for Sale” nem tetszik, mások a tehetetlen politikusoktól, az állatidomítóktól, a szektáktól, a horror-filmektől, avagy a jósnőktől tartanak. Magánügy ez mindaddig, amíg belül van a törvény sáncain, s nem éppen a rendteremtés az állami javadalmazással elismert kompetencia. Ám ha az utóbbi, akkor a megvetést leküzdve lépni, cselekedni kell. Ebben a jogi felvilágosultság alapfeltétel.

Esetünkben ez legalább négy dolgot jelent: 1.) Azt, hogy hamis beszéd arról értekezni, szabad-e vajon legalizálni a szex-ipart. Megtörtént, alapesetben a szex-tett nem bűncselekmény, nem is szabálysértés. Immár 10 éve. Az emberi jogok pedig valahol az önrendelkezésnél kezdődnek. Egy miniszter nem felettese, hanem „szolgálója” a köznek, ide értve egy-egy társadalmilag kritikus helyzetű csoportot is. Nem fair – úgymond – értük, de ellenük akciózni. Az sem igaz, hogy egy homogén tömb a prostik világa, tehát egy átlagos rendszabály jó lesz mindnek: eszi - nem eszi, nem kap mást. 2.) Ha egy pár a jól sikerült randevút anyagiakkal pecsételi meg, mi ebben a norma-szegő bűn, ami miatt - hangsúlyáthelyezéssel - a férfit kellene büntetni? És - horribile dictu - ha mindkettő legény, vajon melyiket és miért? Jogállamban büntetés jogsértésért jár. 3.) A törvény vagy prevenció ellentét-párja is hamis. Valójában erre is, arra is szükség van a maga helyén, egymást támogatva. Még így is évtizedek kellene a kielégítő megoldáshoz, melyben esetleg távlati cél lehet a prostitúció okainak, nem pedig a jelenségének a felszámolása. 4.) Végül: egy nemzetközi szerződésben való részvételünk felülvizsgálható, ha megváltozott az országban csaknem minden a kiinduló, Rákosi-korabeli állapotokhoz képest. Képtelenek lennénk a Matyi-világot meghaladni?! A New York-i Egyezményben való részvételünk revíziója legalább is elemzésre érdemes, mert elvszerűen képviselhetnénk: az emberkereskedés, a mások kihasználása változatlanul tilos marad, azonban a jog következetesen, garanciákkal nyit egy nem túl széles sávot, azért, hogy ne lehessen bűnben összeláncolva rosszlány és futtató. Értelmetlen ezt a kérdést az ország nemzetközi hitelességének szakítópróbájává tenni. Sokkal inkább arról van szó: Magyarország arra tart-e, amerre

Cím
Görbe utcák lányai
Dátum
2003.11.25.

Dr. Kolláth György

---

indexel, avagy – köpve a jogállamra – másfelé megy a szó és a tett. Naiv túlzás e kérdést a halálbüntetés visszaállításának krédójához is hasonlítani.

Horváth Csaba II. kerületi polgármester, parlamenti képviselő felkérésére írtam egy törvényjavaslatot. Mindössze 4 §-ból áll, s kizárólag a mai közigazgatási normák korrekcióját tartalmazza.

Kiemelések: Új Btk-át írni itt nem kell, elég volna betartani a meglévő, főleg a striciket fenyegető szabályokat. Elkerülhetetlen azonban feloldani azt a 22-es csapdáját, amely a maffia-ellenes törvény kapcsán, a zóna-rendszer révén keletkezett. A német minta szerinti zónázás nem vált be, mert a magyar lányok – sportos humorral szólva – inkább a szoros emberfogást kedvelik. Új módszerre érdemes áttérni. Ennek lényege a helyi önkormányzatok kikényszeríthető, felelős helyi döntése két dologról. Egyrészt arról, hogy a közigazgatási területük mely részein szabad a prostitúciós szolgáltatást felajánlani. Véghezvinni ott sem lehet, de üzleti megbeszélés lehessen. Másrészt, később arról, hogy hol húzódnak és milyen feltételek mellett képződhetnek vigalmi negyedek, illetve bordélyházak. Ugyanakkor: mivel ezek létrejöhetnek, a közterületi szex-vice teljes körűen megtiltható, büntetendő is lesz, méghozzá mindkét fél számára. A probléma méregfogát kihúzza, ha nem a körzet legfrekvenciáltabb részén flangálnak a lányok, s ha a közterületről eltűnik a tisztaság ipar. Igaz, ez a szakadt szolgáltatóknak hátrányos, de a közkerülés védelmében idáig bizonyára el kell menni.

Új törvényt érdemes alkotni, mely hatályba lépése után nyomban megteremtene az egyéni vállalkozás keretében való ipar-üzést. Ez belül volna az említett egyezményen, minthogy nem járna együtt diszkriminatív nyilvántartással, és kizárná, hogy a prostituált más gyékényén áruljon. Ez a lépés kulcsfontosságú, mert valóságos, beüzemelhető mód nélkül nem fog sikerülni semmi sem. Ha a jog egyik kezével ad, ám a másikkal visszavesz, morálisan alább süllyed, mint ahol a célközönsége áll. Kezdetből általánrendszerű adózási szisztémát kell ide kidolgozni, mert segít érvényt szerezni a jogegyenlőségnek, és erősíti a hitet: legalább olyan korrekt, hosszabb távon is megbízható a közhatalom, mint amit e téren a polgáraitól elvár.

Oldalvágással üzenet érkezett: örülnék-e, ha a mi családjából lenne valaki ilyen, tisztaságos vállalkozó (hetéra vagy repedszarkú)? Hát, amióta a pénznek már szaga sincsen, ez is relatív, ráadásul méricskélés nem igazságos. Válaszként az ajánlanám: Harun el Rasid vagy Mátyás király módjára, álruhában alá kellene szállnunk, hogy tisztán lássunk e kérdésben is! Talán meglepődnék, hogy melyik oldal a képmutatóbb: a nehéz testi munkával pénzt kereső lányoké, avagy a csuklyás figurát kreatív módon, menekülésre alkalmazó „vendégeké”? Más. Vinnék-e a gyermekünket a nyilvános-házba beletanulni? Attól tartok, a beavatással már elkéstünk. Sem én, sem a főtisztviselő nem tudhatja, járt-e már a nagyfiú a külhoni vagy a hazai Lordok Házában? Akár igen, akár nem: biztosan nem erőszakkal ment, és nem is úgy távozott. Erős sovinizmus vetheti meg ezért.

A politika betegségét jelzi, ha nagyobb számban gyűlnek a feladatok, mint a megoldások, pláne, ha közismert és kezelhető gondok állnak előttünk. Nem oktan a kérdés: mit tudnak generálisan elrendezni a kormányzóink, ha e téren 10 éve nem jutnak ötről a hatra? Erre nem válasz az, hogy ne tessék hamisan nosztalgizálni a boldog békeidőkről, mert ez egy más kor. Ha tehetetlen, megbélyegző, egyoldalú és doktriner e világ, akkor a verbális mutatója elidegenítő. Görcsös ráolvasás helyett klasszikust ajánlanék: ki van írva a nyilvánosházra, hogy első-áldozás miatt zárva. Itthon pedig talán éppen nyitni kéne.